

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg er naturligvis meget rørt over, at hr. Villy Søvndal vil rose mig, når jeg siger noget klogt. Jeg siger nu altid noget klogt, men jeg må tilstå, at jeg ikke altid er blevet rost af hr. Villy Søvndal, og jeg vil også sige, at jeg faktisk også ville være meget betænkelig over at blive rost af hr. Søvndal.

Jeg synes, der er noget grotesk i, at man skal høre en socialist stå her og tale imod behandlersamfundet. Forholdet er jo, at socialismen er behandlersamfundets grundlag, socialismen har skabt behandlersamfundene. Men det er fuldstændig rigtigt, at jeg for så vidt kan siges at være i et dilemma, fordi jeg har mange betænkeligheder ved dette lovforslag, og derfor har min konklusion været, at jeg er gået herop og har sagt til ministeren: Når jeg stemmer for lovforslaget – for det har jeg besluttet at gøre – vil jeg meget bede om, at ministeren nedtoner disse ubehagelige tendenser og understreger, at et barn ikke er et væsen med kompetencer osv., men familiens barn. Der skal ikke opstilles ganske bestemte kriterier for, hvornår et barn er et barn, for det bestemmer familien.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Strindbergske selvopgør er jo altid interessante. Om lidt vil vi altså opleve, at hr. Søren Krarup vil stemme for et forslag, som han har karakteriseret som et ubehageligt forslag, der fremmer tendenser, som hr. Søren Krarup ikke bryder sig om.

Jeg vil bare stilfærdigt spørge: Hvordan kan det være, at man som folketingsmedlem stemmer for noget, man synes er ubehageligt, og som man synes fremmer nogle tendenser, man ikke bryder sig om? Har hr. Søren Krarup fået armen vredet helt derom, hvor man siger av, eller hvad er det for en underlig ufrihed, der har grebet den store, frihedseltskende hr. Søren Krarup, så han i dag slet ikke kan få lov til at stemme efter det, han mener? Det spørgsmål fortjener da et svar.

Formanden:

Det får hr. Søren Krarup mulighed for nu.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, selvfølgelig fortjener hr. Villy Søvndal et svar.

Jeg bliver altid så bevæget, når jeg diskuterer med hr. Søvndal, for han har en virkelig inderlig måde at tale til mig på. Jeg husker fra vores valgkamp i Sønderjylland, at jeg var ganske bevæget over den inderlige stemmeføring, hvorved man tog vare på mit sjæleliv og min samvittighed, og jeg kan kun gratulere ham med den omhu.

Jeg kan svare meget klart: Jeg har ikke fået vredet nogen arm om, men jeg har sagt til ministeren, at dette forslag, som jeg vil stemme ja til, rummer tendenser, der er ubehagelige, og derfor vil jeg meget bede om, at ministeren toner dem ned, så man ikke skal udvikle børns kompetencer, men respektere børn som det, de er, nemlig deres forældres børn.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Det er jo en noget besynderlig situation, at et folketingsmedlem tager ordet som privatist for derefter at erkende, at han vil stemme imod sin overbevisning.

Men bortset fra historierne fra hr. Krarups valgkamp bed jeg mærke i, at hr. Krarup synes, at vi ikke skal gøre en indsats imod den negative sociale arv. Jeg skal blot bede om at få bekræftet, at hr. Søren Krarup faktisk helt bundærligt mener, at vi bare skal sige til de børn, som lider under omsorgssvigt og på forskellig vis ikke får en fair chance fra starten af deres liv: Nå, det var ærgerligt! Kan det virkelig være hr. Søren Krarups holdning?

Så skal jeg blot lykønske SF og Enhedslisten med deres nye alliancepartner.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, jeg har jo selv været ude om det, og jeg synes, det er udmærket, at debatten ikke er så strømmlinet og lige gyldig, som en debat ofte er.

Jeg vil sige til fru Sandy Brinck, at selve begrebet negativ social arv rummer, som jeg også tidligere var inde på i behandlingen af lovforslaget, netop tendenser i retning af en behandling af børnene, som jeg er ubetinget modstander af. Jeg har ikke talt om, at omsorgssvigt, og hvad man ellers kalder disse ubehagelige begreber, er noget, som blot skal accepteres, for selvfølgelig skal man tage sig af børn, der har behov for det. Men man skal ikke uden videre overtage børnene fra forældrene og sige, at det er samfundet, der skal bestemme, hvad der er behov for, og